

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 14ης Οκτωβρίου 2004*

Στην υπόθεση C-113/02,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως,

ασκηθείσα στις 27 Μαρτίου 2002,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον H. van Lier,
επικουρούμενο από τους M. van der Woude και R. Wezenbeek-Geuke, advocaten,
με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Βασιλείου των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενου από την H. G. Sevenster,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts και S. von Bahr, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs

γραμματέας: R. Grass

αφού έλαβε υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Μαΐου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή της η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη τις υποχρεώσεις που έχει από το άρθρο 7, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδό τους (ΕΕ L 30, σ. 1), από τα άρθρα 1, στοιχεία ε' και στ', και 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86), όπως

τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991 (ΕΕ L 78, σ. 32), και με την απόφαση 96/350/ΕΚ της Επιτροπής, της 24ης Μαΐου 1996 (ΕΕ L 135, σ. 32, στο εξής: οδηγία 75/442), καθώς και από το άρθρο 82 ΕΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 86 ΕΚ.

- 2 Η Επιτροπή παραιτήθηκε του αιτήματός της σχετικά με παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 75/442 και του άρθρου 82 ΕΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 86 ΕΚ.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική ρύθμιση

Οι ορισμοί

- 3 Το άρθρο 2, στοιχεία θ' και ια', του κανονισμού 259/93 ορίζει, όσον αφορά τα απόβλητα, αφενός, τη «διάθεση» όπως αυτή «ορίζεται στο άρθρο 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ» και, αφετέρου, την «αξιοποίηση» όπως αυτή «ορίζεται στο άρθρο 1, στοιχείο στ', της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ».
- 4 Κατά το άρθρο 1, στοιχεία ε' και στ', της οδηγίας αυτής, αφενός, ως «διάθεση» νοείται «κάθε εργασία που προβλέπεται στο παράρτημα II Α» και, αφετέρου, ως «αξιοποίηση» νοείται «κάθε εργασία που προβλέπεται στο παράρτημα II Β».

- 5 Η έννοια της «καύσεως στο έδαφος» περιλαμβάνεται στο σημείο D 10 του παραρτήματος II Α της οδηγίας 75/442, οπότε θεωρείται εργασία «διαθέσεως». Αντιθέτως, από το σημείο R 1 του παραρτήματος II Β της ίδιας οδηγίας προκύπτει ότι υφίσταται «αξιοποίηση» (με καύση) όταν γίνεται «χρήση [του αποβλήτου] ως καυσίμου ή άλλου μέσου παραγωγής ενέργειας».

Οι κανόνες ουσιαστικού δικαίου

- 6 Όσον αφορά τα απόβλητα που προορίζονται για αξιοποίηση, το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 259/93 ορίζει ότι «οι αρμόδιες αρχές προορισμού και αποστολής δύνανται να προβάλουν αιτιολογημένες αντιρρήσεις για τη σχεδιαζόμενη μεταφορά: [...]

— εάν ο λόγος αξιοποιήσιμων προς μη αξιοποιήσιμα απόβλητα, η εκτιμώμενη αξία των υλικών που θα αξιοποιηθούν εν τέλει ή το κόστος της αξιοποίησης και το κόστος της διάθεσης του μη αξιοποιηθέντος μέρους δεν δικαιολογούν την αξιοποίηση από οικονομική και περιβαλλοντική άποψη.»

Η εθνική ρύθμιση

- 7 Το Meerjarenplan gevaarlijke afvalstoffen II 1997-2007 (πολυετές σχέδιο διαχείρισης των επικινδύνων αποβλήτων, στο εξής: MJP-GA II») ορίζει, στο σχετικό με τις εισαγωγές και τις εξαγωγές για αξιοποίηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση κεφάλαιο 8.3 του πρώτου μέρους του, ότι:

«Σχετικά με την [κατά το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 259/93] αντίρρηση πρέπει να αναφερθούν τα εξής:

Η διασυνοριακή μεταφορά επικινδύνων αποβλήτων που προορίζονται για αξιοποίηση πρέπει να ευθυγραμμίζεται με τη βούληση της Ευρωπαϊκής Ενώσεως να ευνοήσει την επαναχρησιμοποίηση. Εν προκειμένω, η αξιοποίηση θα προτιμάται της οριστικής διαθέσεως. Προς τούτο, θα λαμβάνεται υπόψη ο λόγος του αποβλήτου που προορίζεται για αξιοποίηση προς το απόβλητο που δεν προορίζεται για αξιοποίηση (ο βαθμός αξιοποίησεως).

Κάθε ανακοίνωση θα αξιολογείται με γνώμονα τα πιο πάνω —μη θιγομένων των ουσιαστικών πτυχών κάθε λόγου αντίρρησης— ως εξής:

- α) Όταν στο κράτος αποστολής αξιοποιείται λιγότερο από το 20 % (ως ποσοστό μάζας) της ποσότητας του αποβλήτου το οποίο προορίζεται για διασυνοριακή μεταφορά, τότε —λαμβάνομένης υπόψη της μεγάλης ποσότητας του αποβλήτου το οποίο στη συνέχεια θα πρέπει να διατεθεί— οι λόγοι για την προβολή αντίρρησης κατά [το άρθρο 7 του κανονισμού 259/93] θα αξιολογούνται χωριστά για κάθε αίτηση. Ουδέποτε θα έχει εφαρμογή το περιθώριο που ορίζεται σε υποσημείωση του σημείου b. Το ανερχόμενο σε 20 % ποσοστό των αξιοποιούμενων υλικών θα υπολογίζεται σε βάρος βάσει της αρχικής μάζας χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι τυχόν προσθήκες που συνδέονται με την επεξεργασία [...]
- β) Στις άλλες περιπτώσεις, κατ' αρχήν θα προβάλλεται αντίρρηση κατά της μεταφοράς αν το αξιοποίησιμο στο κράτος μέλος προορισμού ποσοστό του αποβλήτου είναι μικρότερο από το αξιοποίησιμο στο κράτος μέλος αποστολής.»

- 8 Η υποσημείωση του πρώτου μέρους, κεφάλαιο 8.3, στοιχείο b, του MJP-GA II, όπως τροποποιήθηκε με την υπουργική απόφαση MJZ200019786 της 3ης Μαρτίου 2000 (*Nederlandse Staatscourant* της 24ης Μαρτίου 2000, αριθ. 60, σ. 18), όριζε, όπως είχε όταν έληξε η προθεσμία που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη, ότι:

«Αν δεν είναι δυνατό να καθοριστεί ότι στο κράτος προορισμού αξιοποιείται μικρότερο ποσοστό του αποβλήτου, δύναται να εφαρμοστεί ένα περιθώριο για να περιοριστούν οι αντιδικίες. Το περιθώριο δεν μπορεί να υπερβεί το 20%. Κάθε περίπτωση θα κρίνεται βάσει της συγκεκριμένης προθέσεως για τη μεταφορά αποβλήτων. Ο τρόπος υπολογισμού του ποσοστού είναι πανομοιότυπος με τον προαναφερθέντα στο στοιχείο a, λαμβανομένης ως βάσεως της ποσότητας του αποβλήτου το οποίο μπορεί να αξιοποιηθεί στη χώρα καταγωγής.»

- 9 Το δεύτερο μέρος, κεφάλαιο 18, του MJP-GA II αφορά μεταξύ άλλων τη διάκριση μεταξύ αξιοποιήσεως (με καύση), η οποία συνίσταται στην κύρια χρήση του αποβλήτου ως καυσίμου, και οριστικής διαθέσεως (με καύση). Η διάκριση αυτή γίνεται βάσει ενός κριτηρίου το οποίο ορίζει ότι τα επικίνδυνα απόβλητα με περιεκτικότητα σε χλώριο μικρότερη από το 1% αξιοποιούνται αν η θερμογόνος αξία τους υπερβαίνει τα 11500 KJ/kg και ότι τα επικίνδυνα απόβλητα με περιεκτικότητα σε χλώριο μεγαλύτερη από το 1% αξιοποιούνται αν η θερμογόνος αξία τους υπερβαίνει τα 15000 KJ/kg.

Η διαδικασία προ της ασκήσεως προσφυγής

- 10 Αφού έδωσε στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, η Επιτροπή τού απηύθυνε, την 1η Αυγούστου 2000, αιτιολογημένη γνώμη με την οποία εξέθεσε ότι θεωρεί ορισμένες πτυχές της εθνικής ρυθμίσεως περί διαχειρίσεως των επικινδύνων αποβλήτων ασύμβατες με τον κανονισμό 259/93, την οδηγία 75/442, και το άρθρο 86 ΕΚ σε συνδυασμό με το

άρθρο 82 ΕΚ. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή κάλεσε το πιο πάνω κράτος μέλος να συμμορφωθεί εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίηση της αιτιολογημένης γνώμης προς τις υποχρεώσεις του που απορρέουν από τις πιο πάνω διατάξεις. Μη έχοντας μείνει ικανοποιημένη από την απάντηση που οι ολλανδικές αρχές έδωσαν με έγγραφο της 8ης Νοεμβρίου 2000, η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή.

Επί της προσφυγής

- 11 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Επιτροπή προβάλλει δύο αιτιάσεις σχετικά με την ολλανδική ρύθμιση περί επικινδύνων αποβλήτων.
- 12 Στην ουσία, με τις αιτιάσεις αυτές προβάλλεται αντιστοίχως ότι:
  - είναι ασύμβατο με το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', του κανονισμού 259/93 το ολλανδικό καθεστώς το οποίο προβλέπει ότι κατά της μεταφοράς αποβλήτων δύναται, κατ' αρχήν, να προβληθεί αντίρρηση όταν τουλάχιστον το 20 % των αποβλήτων μπορεί να αξιοποιηθεί στις Κάτω Χώρες και όταν το ποσοστό των αποβλήτων που μπορεί να αξιοποιηθεί στο κράτος μέλος προορισμού είναι μικρότερο του ποσοστού που μπορεί να αξιοποιηθεί στο κράτος μέλος αποστολής (στο εξής: ολλανδικό καθεστώς μεταφοράς αποβλήτων).
  - εσφαλμένως μεταφέρθηκε στο εθνικό δίκαιο το άρθρο 1, στοιχεία ε' και στ', της οδηγίας 75/442, με το ολλανδικό μέτρο που προβλέπει ότι η αξιοποίηση (με καύση) πρέπει να διακρίνεται της διαθέσεως (με καύση) βάσει ενός κριτηρίου το οποίο συνδυάζει μια απαίτηση συγκεκριμένης θερμογόνου αξίας κατά την καύση των αποβλήτων με την περιεκτικότητα των αποβλήτων σε χλώριο [στο εξής: επίμαχο μέτρο που διακρίνει μεταξύ αξιοποιήσεως (με καύση) και διαθέσεως (με καύση)].

Επί της πρώτης αιτιάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 13 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το ολλανδικό καθεστώς μεταφοράς αποβλήτων, εφόσον βασίζεται στα ποσοστά των αποβλήτων που είναι αξιοποιήσιμα στις Κάτω Χώρες και στη χώρα προορισμού, αποκλίνει από τα κριτήρια του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', του κανονισμού 259/93, το οποίο υποτίθεται ότι εφαρμόζει, οπότε είναι ασύμβατο με το άρθρο αυτό.
- 14 Συγκρινόμενο με το προηγούμενο ολλανδικό καθεστώς μεταφοράς αποβλήτων, στο πλαίσιο του οποίου είχαν προβληθεί αντιρρήσεις κατά των εξαγωγών αποβλήτων όταν η επεξεργασία στην αλλοδαπή δεν ήταν αποτελεσματικότερη εκτός αν στις Κάτω Χώρες η δυνατότητα επεξεργασίας ήταν ανεπαρκής ή ανύπαρκτη, το τωρινό ολλανδικό καθεστώς απλώς και μόνον αντικαθιστά το κριτήριο περί ελλείψεως «αποτελεσματικότερης» επεξεργασίας με την έννοια του «μικρότερου βαθμού αξιοποιήσεως».
- 15 Η Ολλανδική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το σχετικό καθεστώς μεταφοράς αποβλήτων μένει εντός των ορίων του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 259/93.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 16 Κατά πάγια νομολογία, τα κράτη μέλη δύνανται να θεσπίζουν μέτρα εφαρμογής ενός κανονισμού αν τα κράτη αυτά δεν εμποδίζουν την άμεση εφαρμογή του κανονισμού αυτού, αν δεν αποκρύπτουν την κοινοτική του φύση και αν ασκούν τη διακριτική εξουσία που τους έχει δώσει ο κανονισμός αυτός και συγχρόνως μένουν

εντός των ορίων των διατάξεων του (βλ., στο ίδιο πνεύμα, την απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 1978, 94/77, Zerbone, Συλλογή τόμος 1978, σ. 41, σκέψη 27).

- 17 Πρέπει να υπομνησθεί ότι από το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 259/93 προκύπτει ότι οι αρμόδιες αρχές προορισμού και αποστολής δύνανται να προβάλλουν αιτιολογημένες αντιρρήσεις κατά σχεδιαζόμενης μεταφοράς αποβλήτων αν ο λόγος αξιοποιήσιμων προς μη αξιοποιήσιμα απόβλητα, η εκτιμώμενη αξία των υλικών που τελικά θα αξιοποιηθούν ή το κόστος αξιοποίησεως και το κόστος διαθέσεως του μη αξιοποιήσιμου μέρους δεν δικαιολογούν την αξιοποίηση από οικονομική και οικολογική άποψη.
- 18 Κατά συνέπεια, για να καθορίσει αν μια εργασία αξιοποίησεως δικαιολογείται από οικονομική και οικολογική άποψη, το πιο πάνω άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, παραπέμπει σε τρία κριτήρια, και συγκεκριμένα στον λόγο αξιοποιήσιμων προς μη αξιοποιήσιμα απόβλητα, στην εκτιμώμενη αξία των υλικών που τελικά θα αξιοποιηθούν και στο κόστος διαθέσεως του μη αξιοποιήσιμου μέρους.
- 19 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το ολλανδικό καθεστώς μεταφοράς αποβλήτων παραβιάζει το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', του κανονισμού 259/93, καθόσον εξέρχεται του οριζόμενου από τη διάταξη αυτή πλαισίου το οποίο σκοπεύει να διευκρινίσει.
- 20 Συγκεκριμένα, το ολλανδικό καθεστώς μεταφοράς αποβλήτων παραπέμπει μόνο στον λόγο αξιοποιήσιμων προς μη αξιοποιήσιμα απόβλητα.
- 21 Επί πλέον, αρκούμενο στη σύγκριση του ποσοστού των αποβλήτων που μπορούν να αξιοποιηθούν στα κράτη προορισμού και αποστολής, το ολλανδικό καθεστώς μεταφοράς αποβλήτων καθιστά δυνατό να προβάλλεται, κατά της μεταφοράς

αποβλήτων για αξιοποίηση, αντίρρηση με βάση όχι μόνο μια ανεξάρτητη αξιολόγηση των οικονομικών και οικολογικών πτυχών της εργασίας αξιοποίησε στο κράτος προορισμού, αλλά και τη δυνατότητα επεξεργασίας που υφίσταται στο κράτος αποστολής. Πάντως, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, στο πλαίσιο του κοινοτικού καθεστώτος μεταφοράς αποβλήτων, σκέψεις αυτάρκειας και εγγύτητας δεν ισχύουν για τις μεταφορές αποβλήτων προς αξιοποίηση (απόφαση της 25ης Ιουνίου 1998, C-203/96, Dusseldorp κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-4075, σκέψεις 27 έως 34).

- 22 Στο πλαίσιο αυτό, η επιχειρηματολογία της Ολλανδικής Κυβέρνησεως για να δικαιολογηθεί το συμβατό του σχετικού καθεστώτος μεταφοράς αποβλήτων με το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', του κανονισμού 259/93 δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 23 Συγκεκριμένα, κατά την Ολλανδική Κυβέρνηση, η ανάλυση πρέπει να περιέχει σύγκριση της ποιότητας των εγκαταστάσεων επεξεργασίας στο κράτος μέλος αποστολής και στο κράτος μέλος προορισμού, καθόσον το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 259/93 πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως των σκοπών του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο β', πρώτη περίπτωση, της οδηγίας 75/442 και του άρθρου 174, παράγραφος 2, ΕΚ προκειμένου τα πράγματα να τείνουν προς τη μεγαλύτερη δυνατή αξιοποίηση των αποβλήτων στην Κοινότητα. Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο επιδιωκόμενος σκοπός δεν δικαιολογεί να συγκρίνονται μόνον ο λόγος αξιοποιήσιμων προς μη αξιοποιήσιμα απόβλητα και οι εγκαταστάσεις επεξεργασίας που είναι διαθέσιμες στο κράτος μέλος αποστολής και στο κράτος μέλος προορισμού και να μη λαμβάνονται υπόψη τα λοιπά κριτήρια του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του εν λόγω κανονισμού.
- 24 Όσο για το επιχείρημα ότι το σχετικό καθεστώς μεταφοράς αποβλήτων δεν εμποδίζει το να αξιολογούν οι ολλανδικές αρχές ατομικά κάθε αίτηση μεταφοράς αποβλήτων και το να παραμείνουν οι αντιρρήσεις η εξαίρεση και όχι ο κανόνας, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, από τη στιγμή που το ολλανδικό καθεστώς μεταφοράς

αποβλήτων δεν είναι συμβατό με το κοινοτικό νομικό πλαίσιο, μια τέτοια θεώρηση δεν έχει σημασία για να κριθεί αν υφίσταται παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 259/93.

- 25 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι το σχετικό καθεστώς μεταφοράς αποβλήτων είναι ουδέτερο καθόσον ισχύει τόσο για τις εξαγωγές όσο και για τις εισαγωγές αποβλήτων, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως ορθώς υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 49 των προτάσεών του, και η κατάσταση αυτή δεν έχει σημασία για να κριθεί αν υφίσταται παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του εν λόγω κανονισμού. Και στις δύο περιπτώσεις, τα κριτήρια του ολλανδικού καθεστώτος μεταφοράς αποβλήτων βαίνουν πέραν των λόγων αντιρρήσεως που απαριθμούνται περιοριστικώς από το κοινοτικό νομικό πλαίσιο.
- 26 Υπό τις συνθήκες αυτές, η πρώτη αιτίαση είναι βάσιμη.

Επί της δευτέρας αιτιάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 27 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το επίμαχο μέτρο που διακρίνει μεταξύ αξιοποιήσεως (με καύση) και διαθέσεως (με καύση) μεταφέρει εσφαλμένως στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 1, στοιχεία ε' και στ', της οδηγίας 75/442, σε συνδυασμό με τα σημεία D 10 του παραρτήματος II Α και R 1 του παραρτήματος II Β της ίδιας οδηγίας.

- 28 Η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάκριση η οποία γίνεται από το επίμαχο μέτρο μεταξύ της αξιοποιήσεως (με καύση) και της διαθέσεως (με καύση) είναι σύμφωνη με την κατάταξη στην οποία προβαίνει η οδηγία 75/442.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 29 Κατά το άρθρο 1, στοιχεία ε' και στ', της οδηγίας 75/442, ως «διάθεση» νοείται κάθε εργασία που προβλέπεται στο παράρτημα II Α και ως «αξιοποίηση» κάθε εργασία που προβλέπεται στο παράρτημα II Β.
- 30 Κατά το σημείο D 10 του παραρτήματος II Α της οδηγίας 75/442, η «καύση στο έδαφος» θεωρείται εργασία «διαθέσεως». Αντιθέτως, από το σημείο R 1 του παραρτήματος II Β της οδηγίας 75/442 προκύπτει ότι υφίσταται «αξιοποίηση» (με καύση) όταν γίνεται «χρήση [του αποβλήτου] ως καυσίμου ή άλλου μέσου παραγωγής ενέργειας».
- 31 Το Δικαστήριο έχει θέσει, με την απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2003, C-228/00, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 2003, σ. I-1439, σκέψεις 41 έως 43), τρεις προϋποθέσεις για να καθορίζεται αν η χρήση ενός αποβλήτου ως καυσίμου αποτελεί εργασία αξιοποιήσεως κατά το σημείο R 1 του παραρτήματος II Β της οδηγίας 75/442. Πρώτον, ο ουσιώδης σκοπός της εργασίας την οποία αφορά η διάταξη αυτή πρέπει να είναι η παραγωγή ενέργειας. Δεύτερον, η ενέργεια που δημιουργείται από την καύση του αποβλήτου και ανακτάται πρέπει να είναι μεγαλύτερη εκείνης που αναλίσκεται κατά τη διαδικασία καύσεως και ένα μέρος της επί πλέον ενέργειας η οποία εκλύεται κατά την καύση αυτή πρέπει όντως να χρησιμοποιείται, είτε αμέσως, υπό μορφή θερμότητας που παράγεται από την καύση, είτε, κατόπιν μετασχηματισμού, υπό μορφή ηλεκτρισμού. Τρίτον, το μεγαλύτερο μέρος του αποβλήτου πρέπει να αναλίσκεται κατά την εργασία και το μεγαλύτερο μέρος της εκλυόμενης ενέργειας πρέπει να ανακτάται και να χρησιμοποιείται.

- 32 Αντιθέτως, κατά το Δικαστήριο, κριτήρια όπως η θερμογόνος αξία των αποβλήτων, η περιεκτικότητα των καμένων αποβλήτων σε επιβλαβείς ουσίες ή το αν αναμίχθηκαν ή όχι τα απόβλητα δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη (προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 47).
- 33 Εν προκειμένω, εφόσον το Δικαστήριο ρητώς έχει κρίνει ασύμβατα με την οδηγία 75/442 κριτήρια που στηρίζονται στη θερμογόνο αξία ή στη σύνθεση των αποβλήτων, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία που προέβαλε συναφώς η Ολλανδική Κυβέρνηση.
- 34 Επομένως, το επίμαχο μέτρο που διακρίνει μεταξύ αξιοποιήσεως (με καύση) και διαθέσεως (με καύση) δεν στοιχεί με το άρθρο 1, στοιχεία ε' και στ', της εν λόγω οδηγίας, σε συνδυασμό με τα σημεία D 10 του παραρτήματος II Α και R 1 του παραρτήματος II Β της ίδιας οδηγίας. Κατά συνέπεια, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη την υποχρέωσή του να μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 1, στοιχεία ε' και στ', της οδηγίας 75/442.
- 35 Υπό τις συνθήκες αυτές, η δεύτερη αιτίαση είναι βάσιμη.
- 36 Κατόπιν των ανωτέρω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη τις υποχρεώσεις που έχει από το άρθρο 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 259/93 και από το άρθρο 1, στοιχεία ε' και στ', της οδηγίας 75/442.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 37 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του Βασιλείου των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα και το τελευταίο ηττήθηκε, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη τις υποχρεώσεις που έχει από το άρθρο 7, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδό τους, και από το άρθρο 1, στοιχεία ε' και στ', της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991, και με την απόφαση 96/350/ΕΚ της Επιτροπής, της 24ης Μαΐου 1996.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)